

[Tholstrup.]

vi må gøre vort yderste for at bevare og videreudvikle samarbejdet mellem nationerne, men han handler stik modsat, ja, endog stik modsat sine egne løfter i Paris i fjor, men det har vi jo diskuteret engang.

Men hvad er det, regeringen er bange for? Det er dens egne hypoteser om årsag og virkning vedrørende frihandel og arbejdsløshed, hvor den kører frem med de samme demagogiske taler om, at oppositionen ønsker en større arbejdsløshed for at få forholdene forbedret. Det er den gamle valgplakat: Skal Danmark være losseplads for udenlandske varer? Og så er sandheden netop den, at intet vil være mere i stand til at sætte mange i arbejde end fri handel, end indførsel af billige varer fra udlandet, som gør det muligt at få mere ud af arbejdslønnen over købmandens disk. Arbejderen får mere for sine penge, købmanden får mere at handle med, og fabrikanterne, herunder landbruget, får travlt med at producere betalingsmidler. For bortset fra Marshall-gaver og internationale lån er vi nemlig ikke i stand til at indføre for een krone mere, end vi eksporterer, endsige en dollar. Vi kan derfor roligt lukke op for fri import af alle varer. Ingen vil være i stand til at købe mere, end han har penge til at betale med, og den danske arbejder har ikke flere penge, end han tjener ved produktion.

Man vil beskytte den danske industri, og her står socialdemokratiet til højre for højre efter det ærede medlem hr. Aksel Møllers bemærkelsesværdige udtalelse i dag: ingen forhøjelse af Danmarks todsatser står på vort program, en udtalelse, som er så meget mere bemærkelsesværdig i dette øjeblik, som den siger, at der faktisk ingen forskel er på det konservative partis og venstres politik. For det var jo det, som venstreoppositionen fremhævede i sidste uge, at de kunne ikke være oppositionsparti sammen med de konservative, som ville have told. Der kan altså ikke længere påvises nogen forskel på de to partiers toldpolitik i øjeblikket.

Dansk industri er jo også beskyttet i forvejen. Selvom vi slet ikke tager tolden i betragtning, har den hjemlige industri den geografiske fordel at kunne levere direkte til markedet, og endvidere den geografiske fordel at kunne få råvarerne leveret i dansk havn til samme pris, som vore konkurrenter kan få den; ja, i gennemsnit må fabrikkerne i de konkurrerende lande betale langt mere i transportomkostninger til og fra deres fabrikker, som i almindelighed ligger længere fra havnene. Hertil kommer det vigtigste

af alt, at Danmark selv producerer det vigtigste af alle råstoffer, nemlig den mad, som arbejderen og andre, der deltager i produktionen, skal have.

Det er derfor karakteristisk, at eksportindustrien i Danmark ingen beskyttelse har, f. eks. skibsværfterne og mange andre. Men konkurrence må der til hele tiden. Hvis konkurrencen ikke holder en til, sker der ingen fremskridt. Den hjemlige industri har ingen konkurrence til at holde den til, og man ser derfor sørgelige resultater af udviklingen, eller rettere af, at udviklingen er gået i stå. Hvis skibsværftarbejderne gennem toldbeskyttelse for de hjemlige fabrikker skal betale overpris for cykledæk, gummistøvler og arbejdstøj og de tusind andre ting, de bruger, ja, så er det klart, at de må have det mere i løn, som skal til for at dække denne merudgift, uden at det forhøjer deres levedod. Med andre ord, den hjemlige parasitære industri ødelægger den ubeskyttede industris konkurrenceevne; medens de beskyttede industrier kan hvile trygt på sovepuden uden at rationalisere, uden at modernisere, uden at følge med tiden i det hele taget, så tvinges de industrier, som ingen beskyttelse har, og som afsætter store dele af deres produktion på verdensmarkedet, endda på markeder, hvor indførslen af deres varer bliver belagt med told, til at følge med tiden. De er altså under udviklings lov og klarer sig åbenbart under denne lov.

Jeg vil fremdrage et enkelt eksempel. Ifølge „B. T.“ for 2. december havde motorfabrikken Bukh i Kalundborg svært ved at sælge sine varer til udlandet og stod overfor store indskrænkninger og arbejdsløshed. Så blev produktionen omlagt og arbejdskraften til at begynde med indskrænket fra 135 til 88 mand. Men efter omlægningen og indførelsen af rationelle maskiner og metoder blev fabrikkens 88 arbejdere i stand til at hjemtage lige så meget i løn, som de 135 før havde gjort, samtidig med at efterspørgslen efter de forbedrede og billiggjorte varer steg, så fabrikken hurtigt måtte udvide og antage alle de arbejdere, som boligforholdene i Kalundborg i det hele taget tillod. Det er denne udviklings lov, nogle vil måske sige hårde lov, som man må lære at leve efter, hvis man vil have fremskridt i produktion, levedod og beskæftigelse. Den midlertidige stigning i arbejdsløsheden blev her afløst af en endnu større efterspørgsel efter arbejdskraft til højere lønninger.

Men iøvrigt var regeringsrepræsentanternes optræden omkring påske af forvirrende art. Den højtærede økonomiministers